

des, saasom Agerbruget og Skovbruget, og hvis jeg ikke husker fejl, nævnedes jeg tilige Skibsbyggeri og Skibsfart, alle de Erhverv overhovedet, som tjener til at opretholde Samfundet. Der er ikke et Menneske i de krigsførende Lande, der er i Tvivl om, at dette betyder overmaade meget. Vi hører Dag ud og Dag ind, at der i det civile Hjemmearbejde udrettes maaske endog lige saa meget som i Ammunitionsværkstederne. Jeg haaber dermed at have beroliget det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) med Hensyn til den Frygt, han nærede for, at jeg skulde være hildet i Bestræbelser for at faa oprettet Ammunitionsfabrikker herhjemme, civile Ammunitionsfabrikker. Det var for Resten en ganske ejendommelig Form for dem, jeg tror ikke, man kender den nogetsteds i de krigsførende Lande.

Det ærede Medlem gjorde dernæst gældende, at Bidrag til Fædrelandets Forsvar var noget andet for de krigsførende Landes Vedkommende, og her i Danmark har vi ikke Krig, heldigvis. Men det ejendommelige ved det ærede Medlems Udtalelser var da, at naar der var Krig, kunde man bidrage til Fædrelandets Forsvar ved civilt Arbejde, men naar der er Fred i Landet, kan man ikke bidrage til Fædrelandets Forsvar undtagen ved Udførelse af Værnepligten. Det kunde dog interessere mig at høre en nærmere Begrundelse heraf. Hvis det var Tilfældet, tror jeg, at vort Land kom til at indtage en ejendommelig Særstilling, sammenlignet med andre Lande.

Jeg skal, som sagt, ikke dvæle ved Mindretallets Ændringsforslag. De er Punkt for Punkt blevet gennemgaaet af Forsvarsministeren. Det skulde glæde mig, om der efterhaanden hos Mindretallet maatte gøre sig en Tilbøjelighed gældende til at gaa ind paa Tanken om civilt Arbejde udenfor Militæretaten. Den Tanke har jo dog slaaet Rod ogsaa hos Mindretallet, at det er rigtigt at anvende dem, der nægter Militærtjeneste af Samvittighedsgrunde, udelukkende til civilt Arbejde. Det, som Mindretallet stadig holder paa, er, at det skal ske indenfor Militæretatens Rammer. Jeg haaber, at det skal kunne lykkes at bevæge Mindretallet til at gaa bort fra dette Standpunkt.

Klaus Berntsen: Der var en ikke uvæsentlig Forskel paa Indholdet af den højtærede Ministers Foredrag og hans Slutningsbemærkninger, thi hele Argumentationen i hans Foredrag gik ud paa at

gøre Mindretallets Ændringsforslag ubrugeligt og vise, at det var et Forslag, som han umuligt kunde modtage, medens han dog til Slutning erklærede, at han var meget villig til en Forhandling for at komme til en Forstaaelse om denne Sag. Den højtærede Ministers Foredrag indeholdt ikke nogen Forhandlingsvenlighed overfor Mindretallets Standpunkt af den simple Grund, at Ministeren absolut vil have, at Militærnægterne, der ikke vil af tjene deres Værnepligt, skal overføres til civilt Arbejde. Jeg kan saa godt forstaa, at det, set fra Forsvarsministerens og de militære Autoriteters Synspunkt, er behageligt at slippe for disse Folk. Men hvor behageligt det bliver for hans Kollega Indenrigsministeren at modtage dem, er en helt anden Sag. Og hvad Indenrigsministeren skal bruge dem til, har vi ingen Forklaring faaet paa. Der kom ganske vist nogle spredte Bemærkninger fra Forsvarsministerens Side om, at de kunde hugge Brænde, læsse Kul paa Vogne o. lign. Der er ogsaa blevet sagt, at de kunde skære Tørv. Det sagde Ministeren dog ikke i Dag, formentlig fordi det er gaaet op for ham, at man ikke skærer Tørv hele Aaret, det er kun Sæsonarbejde. Men hvorledes disse Folk skulde kunne anvendes til Skovarbejde, er ogsaa vanskeligt at forstaa. Det er ikke sikkert, at de duer dertil, det kan være, at det er nogle Svende, der ikke har befattet sig med det, der aldrig har haft en Økse i Haanden. Og selv om Ministeren kunde nøde dem ud i Skovene, er det ikke sikkert, at han kan faa dem til at arbejde. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister opnaar det allerfjerneste ved at føre disse Mennesker fra Militæretaten over i civilt Arbejde, de vil øve den samme Obstruktion alle Vegne, hvor de kommer, ikke mindst de saakaldte konsekvente Antimilitarister.

Ministeren vilde paastaa, at vort Ændringsforslag til § 1 var aldeles ubrugeligt. Det var aldeles umuligt at faa dem, der ikke ønskede Uddannelse i Vaabenbrug, anvendt ved Fyrvæsenet, Vagervæsenet og de andre civile Institutioner under Forsvarsministeriet. Vi har ikke i vort Ændringsforslag nævnt en eneste af disse Institutioner. Vi har nævnt Sundhedsvæsenet, Arbejdstropperne og Orlogsværftet. Orlogsværftet staar jo under den højtærede Minister, det ledes af militære Embedsmænd, og de, der arbejder dør, er undergivne de Regler og disciplinære Bestemmelser, som nu en Gang gælder dør. Der er efter vor Mening slet ikke noget